

Arrest

**nr. 213 700 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
B – 1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 december 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot overdracht van de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht van de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 12 oktober 2018 geïnterpelleerd door de politie van Arendonk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 13 oktober 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Op 18 oktober 2018 werd verzoeker vrijgesteld uit het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel.

1.4. Op 18 oktober 2018 werden de Bulgaarse asielinstanties verzocht om verzoeker terug te nemen aangezien op 15 oktober 2018 uit de Eurodac-databank was gebleken dat hij reeds op 1 augustus 2018 in Vrazhdebna (Bulgarije) een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

1.5. De Bulgaarse autoriteiten stemden op 24 oktober 2018 in met de terugname van verzoeker.

1.6. Op 30 oktober 2018 werd verzoeker door de Franse politie geïnterpelleerd ter hoogte van Duinkerke waarbij hij het bevel kreeg om het Franse grondgebied te verlaten.

1.7. Op 10 november 2018 werd verzoeker te Mol geïnterpelleerd door de wegpolie op een snelwegparking aan de E34.

1.8. Op 14 november 2018 werd verzoeker geïnterpelleerd door de scheepvaartpolitie te Zeebrugge.

1.9. Op 23 november werd verzoeker wederom geïnterpelleerd door de scheepvaartpolitie te Zeebrugge in een trailer in de transportzone.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 november 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.11. De staatssecretaris trof op 3 december 2018 een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker werd hiervan op 5 december 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale

bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : R.(...)

voornaam : Unknown

geboortedatum : (...)

geboorteplaats:

nationaliteit: Irak

in voorkomende geval, ALIAS: R.(...) M.(...) "(...); A.(...) R.(...) °(...); M.(...) A.(...) R.(...) °(...)

vastgehouden wordt te Steenokkerzeel 127bus met het oog op overdracht aan Bulgarije in toepassing van Art 18.1 (b) van Verordening 604/2013

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in Steenokkerzeel 127bis naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Bulgarije op 15.10.2018. Op 18.10.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties die op 24.10.2018 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 23.11.2018 aan de politie SPN Zeebrugge dat hij sinds een dag in België is. Betrokkene geeft aan dat hij naar Engeland wil. Betrokkene kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst wegens terrorisme. Verder laat hij weten dat hij geen vingerafdrukken heeft laten nemen of een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Betrokkene verklaarde ook niet ziek te zijn. Ook gaf hij aan dat hij geen duurzame relatie of kinderen had in België.

Op 27.11.2018 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij vingerafdrukken had laten nemen in Bulgarije maar dat hij daar geen asiel had aangevraagd. Betrokkene wil niet terugkeren naar Bulgarije omdat het een land is waar hij niet naar toe wil. Betrokkene geeft opnieuw aan niet ziek te zijn en geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België.

We benadrukken dat de Bulgaarse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Bulgarije en dat de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Bulgarije een volwaardig lid is

van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Bulgarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Bulgarije en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op 27.11.2048 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij niet w terugkeren naar Bulgarije omdat het een land is waar hij niet naar toe wil.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 23.11.2018 aan de politie SPN Zeebrugge dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst wegens terrorisme.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Irak, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Asylum Information Database - "Country Report - Bulgaria", last updated 11.06.2018) met betrekking tot de situatie in Bulgarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Bulgarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het

verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Bulgarije en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de

Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat- Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Bulgarije te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren

naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 23.11.2018 aan de politie SPN Zeebrugge niet ziek te zijn. Op 27.11.2048 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum opnieuw niet ziek te zijn.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico - inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 23.11.2018 aan de politie SPN Zeebrugge dat hij geen duurzame relatie of kinderen had in België.

Op 27.11.2048 verklaarde betrokkene aan het gesloten centrum dat hij geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België.

Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 28, lid 2: Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op Art 1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 23.11.2018 aan de politie SPN Zeebrugge dat hij sinds een dag in België is. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de eerste maal werd gearresteerd op 13.10.2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten : Rebaz Mohamad "07.05.2000; Ali Rebaz °05.07.2002; Mohesen Abdullah Rebaz ° 04.04.2000. Er bestaat dan ook een risico op onderduiken.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdracht s -, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.10.2018 dat hem betekend werd op 13.10.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

0 7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 23.11.2018 aan de politie SPN Zeebrugge dat hij geen vingerafdrukken heeft laten nemen of een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Echter dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffers tonen aan dat de betrokkene op 01.08.2018 internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

0 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslag van 23.11.2018 aan de politie SPN Zeebrugge dat hij geen vingerafdrukken heeft laten nemen of een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Echter dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffers tonen aan dat de betrokkene op 01.08.2018 internationale bescherming vroeg in Bulgarije.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing

van de artikelen (...) 51/5, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de vasthouding artikel 28.2 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) als juridische grondslag vermeld. Dit artikel uit de Dublin III-Verordening stemt overeen met artikel 51/5, §§ 1 en 4 van de vreemdelingenwet (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, zittingsperiode 2016-2017, nr. 2548/001, p. 74), waardoor enkel de Raadkamer bevoegd is om uitspraak te doen over de beslissing tot vasthouding.

2.3. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij

binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Bijgevolg is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 november 2018 van zijn vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Omwille van de vasthouding met het oog op zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De

draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (hierna: de (oude) Opvangrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland* § 75 ; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67;

EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering/Verenigd Koninkrijk*, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, *Crus Varas en anderen/Zweden*, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi/Italië*, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *MSS/Griekenland en België*, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirschi en anderen/Italië*, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen. De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening stelt dat "Wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden".

2.1. Uit het rapport van 6 januari 2014 van Amnesty International over Bulgarije blijkt dat (Bulgaria : Refugees continue to endure bad conditions) er voor asielzoekers in Bulgarije inadequate opvangomstandigheden heersen en er tekortkomingen zijn in de asielprocedures. Zo stelt het rapport vast dat asielzoekers slapen in tenten, verpauperde gebouwen en transportcontainers, met als zo goed geen toegang tot sanitaire voorzieningen. Er zijn slechts een beperkt aantal bedden voorradig waardoor de meeste asielzoekers op dunne matrassen op de vloer moeten slapen. Bovendien stelt het rapport vast dat er een gebrek is aan mogelijkheden voor asielzoekers om zich te wassen, waarbij er als voorbeeld wordt aangehaald dat er 6 douches zijn voor duizend mensen. Ook het gebrek aan voedsel wordt vastgesteld. Het rapport stelt in concreto vast dat de opvangvoorzieningen in Bulgarije overbevolkt zijn, dat er een gebrek is aan sanitaire voorzieningen, dat er gebrek is aan voedsel en onvoldoende toegang tot medische en psychologische hulp. Daarenboven verklaart het rapport dat het Bulgaars asielsysteem erin faalt om tijdelijk en ongehinderd toegang te verlenen tot de asielprocedure. Het rapport stelt voorts vast dat vluchtelingen worden behandeld (vastgehouden) als illegale immigranten en geen effectieve registratie noch onderzoek doen van de asielaanvragen.

2.2. Het rapport van Human Rights Watch van 18 september 2014 over Bulgarije (Bulgaria : New Evidence Syrians forced back to Turkey) stelt vast dat de Bulgaarse Politie Syrische asielzoekers slagen toebrengt en hen dwingt terug naar Turkije te gaan. Hieruit volgt dat de Bulgaarse autoriteiten asielzoekers mishandelen. Het feit dat het rapport zich richt tot Syrische asielzoekers doet geen afbreuk aan het feit dat een dergelijke behandeling van toepassing kan zijn op alle asielzoekers in Bulgarije.

2.3. Het ECRI rapport van 16 september 2014 (ECRI report on Bulgaria (Fifth monitoring cycle)) (cfr. p. 27, nr. 102 van dat rapport) stelt vast dat de asielcentra overbevolkt zijn of dat asielzoekers worden opgevangen in gesloten centra. Het rapport stelt verder vast dat asielzoekers worden ondergebracht in tenten, containers en verpauperde gebouwen. De omstandigheden zijn er erbarmelijk met inadequate voedsel- en hygiënische faciliteiten, zo goed als geen medische hulp en geen toegang tot psychologische hulp of vertaaldiensten. Het rapport spoort Bulgarije aan om asielzoekers en vluchtelingen toegang te verlenen tot fatsoenlijke levens- en opvang omstandigheden. Het rapport tenslotte spoort Bulgarije aan om haar grenspolitiek te wijzigen om te voldoen aan de vereisten van het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Het AIDA- rapport van februari 2017 over Bulgarije stelt een overbevolkingspolitiek vast in de opvangcentra (zie p. 29 van dat rapport) en stelt vast dat het maandelijks bedrag dat wordt toegekend aan een asielzoeker 33,23 EUR bedraagt, dit bedrag wordt unaniem bekritiseerd door UNHCR en vluchtelingen NGO's in die zin dat het ontoereikend is om te kunnen voldoen aan de meest primaire voedselbehoeften (zie p. 29 van dat rapport).

Voorts moet worden geduurd dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaatvluchtelingen volledig afhankelijk

waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet worden afgedaan als “niet zwaarwichtig”. (RvV nr. 185 536, 19 april 2017)

2.5. Meer recente rapporten bevestigen voorgaande tekortkomingen, m.n.:

Amnesty International, Fear and Fences: Europe's Approach to Keeping Refugees at Bay, 17 November 2015, EUR 03/2544/2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5652e0764.html>

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, Report to the Bulgarian Government on the visit to Bulgaria carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 20 February 2015, 12 November 2015, CPT/Inf (2015) 36, available at: <http://www.refworld.org/docid/5666f6b54.html>

“In the course of the 2015 visit, the delegation received a significant number of allegations of deliberate physical ill-treatment of persons detained by the police; the number of such allegations had not decreased since the 2014 visit but was even on the rise in Sofia and Burgas. The alleged ill-treatment generally consisted of slaps, punches and kicks, as well as blows with truncheons to various parts of the body, in some cases while being handcuffed. In a few cases, the delegation gathered medical evidence consistent with allegations.”

Council of Europe: Commissioner for Human Rights, Comments of the Bulgarian Government to the report of the Commissioner for Human Rights following his visit to Bulgaria on 9-11 February 2015, 16 July 2015, CommDH/GovRep(2015)6, available at: <http://www.refworld.org/docid/55afbfa24.html>

2.6. Ook het laatste Aida Rapport van februari 2018 bevestig voorgaande tekortkomingen (pp. 25-29):

“Individualised guarantees

Bulgaria does not seek individualised guarantees that the asylum seekers will have adequate reception conditions upon transfer in practice. It is a general understanding within the national stakeholders that the reception conditions in the countries of transfer, e.g. in 2015 – Germany, Denmark, Sweden, are much better in most aspects than the local ones.

Transfers

In cases where another Member State accepts the responsibility to examine the application of an asylum seeker who is in Bulgaria, the transfer is implemented within 2 months on average.

Asylum seekers are usually not detained upon the notification of the transfer. However in certain cases, transferred asylum seekers can be detained for up to 5 days before the transfer as a precautionary measure to ensure their timely boarding of the plane. In all cases the transfer is carried out without an escort. It should be noted that in practice asylum seekers sometimes agree to be detained for a couple of days before the flight to the responsible Member State as this is the only way for them to avoid any procedural problems that can delay their exit.

Asylum seekers to be transferred under the Dublin Regulation to another Member State are given a written decision stating the grounds for applying the Dublin Regulation and the right to appeal the transfer to the other Member State before the court. However, asylum seekers are not informed of the fact that requests have been made for taking back/taking charge to the Member State deemed responsible, nor of any progress made with regard to such requests, unless the applicant themselves requested the transfer and/or provided due evidence in this respect.

The situation of Dublin returnees

On 2 January 2014 the UNHCR issued a paper that assesses the prevailing reception conditions and asylum procedures in Bulgaria, including the situation for people transferred to Bulgaria under the Dublin Regulation.⁸⁰ The paper noted that existing gaps in the national asylum system had worsened following an exponential rise in the numbers of the new arrivals in Bulgaria since the autumn of 2013, with a serious impact on affected asylum seekers. UNHCR concluded that asylum seekers in Bulgaria faced a real risk of inhuman or degrading treatment, due to systemic deficiencies in both the reception conditions and asylum procedures and urged other EU Member States to halt all transfers of asylum seekers to Bulgaria pursuant to the Recast Dublin Regulation where it applied. On 15 April 2014, UNHCR lifted its call for all Dublin transfers to Bulgaria to be suspended in light of the improvements in the asylum system and reception conditions that were achieved with the support of UNHCR, EASO and non-governmental

stakeholders. Nevertheless, it continued to raise concerns with respect to access to the territory, inadequate reception conditions in two of the centres; the lack of systematic identification of vulnerable asylum seekers, and in particular (unaccompanied) children, and of a system to respond to their needs; the quality of decisions on asylum applications and procedures; and the absence of an integration programme for those who have been granted a protection status. UNHCR expressed particular concern that “in the absence of a solid strategy and sustainable programme to ensure access to livelihoods, affordable housing, language acquisition and effective access to formal education for children, beneficiaries of international protection may not have effective access to self-reliance opportunities and thus may be at risk of poverty and homelessness”.⁸¹ UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation “for certain groups or individuals”. In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term.

Both ECRE and Amnesty International called for the continued suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria in light of the fact that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable.⁸²

According to SAR as of 30 September 2015, 6963 requests under Dublin Regulation are pending.⁸³ In comparison, 7851 requests were made in 2014.⁸⁴ The number of Dublin returns actually implemented to Bulgaria remain quite low in 2015 as it consists just 2.6% (178 returns) of all requests made since the beginning of the year.

Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return. Prior to the arrival of Dublin returnees, SAR informs the Border Police of the expected arrival and whether the returnee should be transferred to asylum reception centre or to an immigration detention facility. This decision depends on the phase of the asylum procedure of the Dublin returnee as outlined below. Hence, if the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, he is transferred to a SAR reception centre because SAR usually suspends an asylum procedure when an asylum seeker leaves Bulgaria before the procedure was completed. If a Dublin returnee’s asylum application was rejected in absentia, but not served to the asylum seeker before he had left Bulgaria, the returnee is transferred to an asylum reception centre. If, however, the Dublin returnee’s asylum application was rejected with a final decision before he had left Bulgaria, or the decision was served in absentia and therefore became final, the returnee is transferred to one of the detention immigration facilities, usually to the detention centre in Sofia (Busmantsi), or to Lyubimets detention centre (near the Turkish border). Parents are usually detained with their children. In exceptional cases children may be placed in child care social institutions while their parents are detained in immigration facilities, in cases when an expulsion order on account of national security threat is issued to any of the parents.

Even when a Dublin returnee is formally accepted into Bulgaria under Article 13 of the Dublin Regulation (indicating no prior asylum application in Bulgaria), it could be the case that this person most probably has already been given an “application number” by SAR in Bulgaria but the application had not been formally registered, as had happened during the “emergency period” of late 2013 – early 2014 when registration of individuals who entered Bulgaria during the said period was usually delayed for a period longer than 6 months. According to the national legislation, there is a practical gap of an unspecified period of time between the lodging of an asylum application and the physical registration of the applicant by SAR, contrary to the Article 6 of the Reception Conditions Directive.

There are situations where asylum seekers, including Dublin returnees, forfeit their right to social assistance and accommodation. Usually, it is on the request of the asylum seeker in order to be allowed to live outside the reception centres, effectuated before they travelled to the returning country. This right can be forfeited by SAR, if asylum seekers have left the reception centre for more than three days without prior and due notice, which is a common Dublin cases situation. However, vulnerable applicants, especially families with small children, are generally accommodated upon the Dublin return in spite of this. There is no procedure to assess vulnerability, and the term ‘vulnerable applicants’ in practice is applied in

general to families with small children and individuals with disabilities. For those who had opted to reside in an external address at their own expense by signing a declaration to this effect forfeit their right to accommodation and social benefits during the asylum procedure. If a Dublin returnee had signed such a declaration, it still applies when he is returned to Bulgaria and he will normally not be able to access accommodation in SAR reception centres or social benefits upon return”.

2.7. Ook de ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria van februari 2016 (pp. 8-9) bevestigt voorgaande tekortkomingen:

“Reception conditions

29. The worsening of reception since 2014 has been relied upon by domestic courts in their findings of a lack of humane reception conditions in the country. Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare.⁶²

30. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports as does the detention of unaccompanied children and their placement in rooms with unrelated families or adults.⁶³

31. On the basis of ongoing substandard material conditions for asylum seekers in Bulgaria, ECRE has consistently maintained its call for suspending transfers to the country.⁶⁴ Reliance on the UNHCR lifting of the temporary general ban on transfers to Bulgaria on grounds that reception conditions had improved⁶⁵ merits renewed attention especially since the SAR has retroactively ceased the provision of a monthly financial allowance to asylum seekers in reception centres.⁶⁶ Set against a reception matrix whereby food does not meet nutritional guidance and is provided irregularly with recorded gaps lasting months in its provision due to managerial errors and failure to secure funding, arguments relating to the lack of sustainability of improvements and degrading treatment have abounded in more recent jurisprudence.⁶⁷ Indeed, during these periods of time the responsibility to furnish sustenance has been squarely placed upon the shoulders of charities and NGOs, in contradiction to the obligation of States under European Social Charter as confirmed by the European Committee of Social Rights and domestic jurisprudence.⁶⁸

32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.⁶⁹”

“Ook het door verwerende partij geciteerde verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 maakt melding van het gegeven dat een zogenaamde Dublin-terugkeerder, indien hij opnieuw wordt toegelaten tot de procedure, wordt geconfronteerd met procedurele tekortkomingen. Hierbij wordt er ook vermeld dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie en dat er sprake is van een gebrek aan juridische bijstand tijdens het gehoor. Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielpprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verweerder stelt dat uit de bestreden weigeringsbeslissing kan worden afgeleid dat de verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden weigeringsbeslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van

asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er bijna geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet blijkt dat “de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”.

Meer :

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde in haar rechtspraak verschillende bijlagen 26 quater voor Bulgarije. De RvV is van mening dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel t.a.v. Bulgarije niet kan spelen gezien er verschillende tekortkomingen vastgesteld zijn in de behandeling van asielaanvragen (gebrek aan juridische bijstand, onvoldoende tolken, gebruik van verouderde landeninformatie) en de opvangcondities.

“Verweerder weerlegt de vaststelling niet dat uit de stukken waarop hij zich baseerde blijkt dat de asielinstantie in Bulgarije, ondanks de toegekende financiële hulp, niet in staat was om tolken te voorzien bij de behandeling van een asielaanvraag en dat de kwaliteit en de beschikbaarheid van de juridische bijstand gedurende de behandeling van een asielaanvraag zorgwekkend is. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er nagenoeg geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat “de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”.

Overwegende de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen. Voorts moet worden geduïd dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt, te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet in redelijkheid worden afgedaan als “niet zwaarwichtig”.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van een meer recent verslag is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “kritische kanttekeningen” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “ernstige gebreken” zijn. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije, zoals omschreven in het bronnenmateriaal waarnaar verzoeker verwijst, verder kan worden

gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd. Het feit dat verzoeker geen specifiek "kwetsbaar profiel" heeft, is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontzeggen." (RvV, nr. 178 479, 28 november 2016)

3. In onderhavig geval is verzoeker een jonge Iraakse man die richting België reisde om uiteindelijk bescherming te verkrijgen. Dit teneinde de schrijnende situatie in Irak te ontvluchten en een nieuw leven te kunnen opbouwen. Hij wordt naar Bulgarije verwijderd op grond van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) van Verordening 604/2013.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Bulgarije kan worden aangenomen dat verzoeker een groot risico loopt om gerepatrieerd te worden naar Irak.

Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een klein percentage van Iraakse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Bovendien zal verzoeker in Bulgarije worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling zoals uit bovenstaande rapporten blijkt.

Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar rechtspraak in dit verband op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in Bulgarije een laag percentage aan asielzoekers een beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Iraakse asielzoekers in casu wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten

Immers kan een niet-kwalitatieve asielprocedure, de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van asielaanvragen en is er geen sprake van een laag erkenningspercentage omwille van een overvloed aan asielaanvragen gebaseerd op louter economische gronden.

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Bulgarije verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaald stad na is gegaan.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;
 - (ii) geen passende accommodatie voor Iraakse asielzoekers;
 - (iii) inadequate levensstandaard ;
 - (iv) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;
 - (v) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag.
 - (vi) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten,
 - (vii) hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting,
 - (viii) een verwijdering naar Irak voordat haar asielmotieven worden onderzocht,
 - (ix) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Bulgaarse Politiediensten, gebrek aan tolken en adequate juridische bijstand,
 - (xi) schending van het non-refoulement verbod
 - (xii) het voorwerp uitmaken van push-backs
 - (xiii) integratieproblemen en een xenofob klimaat
- Xenophobia:

“Xenophobia in Bulgaria has led to concern from the UN Human Rights Office. UN High Commissioner for Human Rights Zeid Ra’ad Al Hussein expressed regret that public officials, including the Prime Minister, have made aggressively anti-migrant statements.

“The Bulgarian Government is not doing enough to challenge these alarming trends – indeed in the view of some, it is actually encouraging intolerance. Leadership is needed to create an environment conducive to respect for human rights,” he said.

This lack of leadership has also translated into policies and practices with a direct, negative impact on migrants and refugees in Bulgaria, said Claude Cahn, a UN Human Rights officer.

“It is hard to see how, if the highest levels are fomenting fear, administrators and front line responders can understand that what they are supposed to be doing is helping people. Instead they are sent a message that what they are supposed to be doing is protecting society from these people,” he said.

Anti-migrant sentiment is also broadcast by a range of Bulgarian media organs, via sensationalist news items, tabloid negative treatment of human rights workers, and in some cases positive reporting about anti-migrant vigilantes. Many such items have coded or open anti-Muslim subtexts.(...)

“The major problem here is impunity, the inability, the unwillingness of the prosecutors to take appropriate legal action,” he said. “If we had had a successful prosecution, the situation would be different. This is a general problem with the system this is the problem with Bulgaria.”” Bulgarian Helsinki Committee, “Human rights experts: Unchecked atmosphere of anti-migrant discourse results in abuses”, 9 september 2016, <http://www.bghelsinki.org/en/news/bg/single/human-rights-experts-unchecked-atmosphere-anti-migrant-discourse-results-abuses/>

“Abuse of Migrants, Refugees, and Stateless Persons: Human rights organizations continued to report police and civilian vigilante violence against migrants and asylum seekers, including assaults, beating, and humiliation, at the country’s borders. In June the prosecution brought charges of xenophobia-motivated attempted murder against two men who attacked and stabbed an asylum seeker returning to a refugee center after a trip to the grocery store.(...)

On November 24, police fired water cannon and rubber bullets at rioting migrants in the reception center near Harmanli. The camp was sealed after reports that some migrants were suffering from infectious skin diseases. A week earlier, local residents had protested and called for the camp’s closure after media reports of contagious skin diseases. Camp residents threw stones and tires at police, broke windows, and set fire to furniture. More than 400 asylum seekers were arrested after the clash, and their deportation to their countries of origin was pending at the end of the year.” US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2016 - Bulgaria, 03 March 2017 http://www.ecoi.net/local_link/337129/466889_en.html

Amnesty International, Fear and Fences: Europe’s Approach to Keeping Refugees at Bay, 17 November 2015, EUR 03/2544/2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5652e0764.html>

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, Report to the Bulgarian Government on the visit to Bulgaria carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 20 February 2015, 12 November 2015, CPT/Inf (2015) 36, available at: <http://www.refworld.org/docid/5666f6b54.html>

Council of Europe: Commissioner for Human Rights, Comments of the Bulgarian Government to the report of the Commissioner for Human Rights following his visit to Bulgaria on 9-11 February 2015, 16 July 2015, CommDH/GovRep(2015)6, available at: <http://www.refworld.org/docid/55afbfa24.html>

COI Bulgarije

Systematische tekortkomingen asielpcedure

** Tolken:*

“Interpretation in determination procedures remains one of the most serious, persistent and unsolved problems for a number of years. After the failure of the SAR in 2015 to cover the costs for interpretation Article 63a(3) LAR. Article 63a(6) LAR in conjunction with Article 61(3) LAR. for a period longer than 11 months and the subsequent decrease of hourly rates, many interpreters from key languages have withdrawn from asylum procedures in 2016. Interpretation is secured only from English, French and Arabic

languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia. Interpreters from other key languages such as Pashto, Farsi, Dari, Kurdish (Sorani), Urdu, Tamil, Ethiopian and Swahili are largely unavailable. Both at administrative and court stages, interpretation continued to be difficult, and its quality poor and entirely unsatisfactory. In 5% of the cases monitored by BHC, the determination was conducted in a language which was not spoken by the applicant or conducted with the assistance of another asylum seeker, who was the only one to speak the language in question. This malpractice could result in gross miscommunication, inaccurate personal data registration and overall failure to understand the implemented procedures. 74% of the monitored court hearings were assisted by interpreters. However, in 11% of the cases before the court the interpreters demonstrated insufficient Bulgarian language knowledge. In principle, the court continued not to verify the qualifications of appointed interpreters, which created serious problems with respect to the level of understanding and communication between the court and the appellants, thus seriously undermining this legal safeguard.”

“After long lobbying, the law introduced a mandatory audio or audio-video tape-recording of all eligibility interviews as the best safeguard against corruption and for unbiased claim assessment. The practice in this respect improved quite significantly in 2016, as 89% of all monitored interviews were tape-recorded. Videoconference interpretation is also used, usually in reception centres outside the capital Sofia, where interpreters are harder to find and employ, in which case interviews are conducted with the assistance of the interpreters who work in the reception centres and shelters in Sofia. (...)

It has to be noted that in practice most of the transcripts, even if properly recorded, are not read and interpreted to the asylum seeker, but simply presented for signing. Hence an interview report is created, printed immediately after the end of the interview and served to asylum seekers for signing without reading and opportunity to make corrections, if necessary. Concerns remain also with regard to the oral reading of the protocols from the eligibility interviews, where in 84 monitored cases (38% of the total) they were either not read or not interpreted for verification to interviewed asylum seekers before being served for signing. Despite the tape-recording, it could still enable manipulation of the information in the protocol and it would require a phonetic expertise requested in eventual appeal proceedings in order to validly contest their content, if inaccurate. Court expertise expenses in asylum cases have to be met by the appellants, however.” AIDA, Country Report: Bulgaria, 2016 Update, p. 22, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria>

“18. In instances where the Dublin returnee is accepted back into the procedure it is worth highlighting that the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview, in violation of Article 12(b) of the recast Asylum Procedures Directive. Since September 2015 and due to accumulated debts by SAR to interpreters, even the maintenance of interpretation during interviews has been irregular leading to an increase in the delays of registration. Where interpretation is provided reports have highlighted that ‘interpreters do not interpret in full what has been said during interviews,’ interpreters have been used which do not speak the language of the applicants and protocols from the eligibility interviews have been requested for signature without actual communication of the content to the applicant being undertaken.

19. These procedural failings had been identified in 2014, for example by the European Asylum Support Office (EASO) Operating Plan, which highlighted a complete absence of induction training or information materials for interpreters. Yet any real improvement remains stagnant and despite considerable funding from the European Commission’s Urgent Measures Agreement fundamental shortcomings such as nonadherence to the Interpreters Code of Conduct still prevail. ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016, p. 5-6, <http://www.asylumlawdatabase.eu/sites/www.asylumlawdatabase.eu/files/alldfiles/Research%20Note%20-%20Reception%20conditions%2C%20detention%20and%20procedural%20safeguards%20for%20asylu>

m%20seekers%20and%20content%20of%20international%20protection%20status%20in%20Bulgaria.pdf

* *Juridische bijstand: Geen mogelijkheid tot juridische bijstand in eerste fase van asielprocedure, tijdens beoordeling asielaanvraag. Bovendien slechts mogelijkheid tot juridische bijstand in beroepsprocedures nadat het beroep ingediend werd.*

“Legal aid is not provided in general. In none of the BHC monitored cases in 2016 did asylum seekers have an appointed legal aid lawyer” AIDA, Country Report: Bulgaria, 2016 Update, p.23

“Hence, as of 1 July 2015 and until the end of 2016, asylum seekers were generally left without regular state-provided legal aid (advice and representation) at first instance status determination procedures.” AIDA, Country Report: Bulgaria, 2016 Update, p. 24

“On appeal, national legal aid arrangements only provide for state-funded legal assistance and representation after a court case has been initiated, i.e. after the appeal has been drafted and lodged. As a result, asylum seekers rely entirely on NGOs for their access to the court, i.e. for drafting and lodging the appeal. Presently, only one NGO, BHC, provides this type of assistance independently of EU funding.” AIDA, Country Report: Bulgaria, 2016 Update, p. 24

* *Gebrek kwalitatief onderzoek asielaanvraag:*

Indeed, somewhat of a Uturn on proposed improvements is apparent in the country as staff competencies and expertise has deteriorated even further with the recent firing and replacement by SAR of status determination staff appointed and trained with the support of UNHCR Emergency Measures Scheme and EASO Operating Plan. Symptomatic of this renegading on planned and financed developments is the Bulgarian government’s decision to re-appoint the asylum agency’s former management who were fired ‘on account of congested determination procedures and deplorable reception conditions.’. Faults within the determination procedure remain untouched with the monitoring of cases and status decisions showing a low number of interviews being recorded, as well as reliance on out-dated country of origin information, irrelevant reasoning and a lack of legal representation during court hearings. ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016, p. 6

* *Opvangcondities:*

“In the spring of 2015, the SAR ceased retroactively as of 1 February 2015 the provision of the monthly financial allowance to asylum seekers accommodated in reception centres, under the pretext that food was to be provided in reception centres three times a day. The latter proved untrue as until 30 September 2015 the food in the reception centres was provided three times a day only to children under 18 years of age. Even this is done irregularly, not in all centres and with gaps in services for couple of months. On account of managerial irregularities relating food supply arrangements, the SAR depended, as in autumn of 2013, entirely on donations in order to secure the nutrition of asylum seekers (see section Conditions in Reception Facilities). In 2016, food was prepared three times a day in the centres, with the exception of the Ovcha Kupel shelter, Sofia, where food is distributed twice day, at noon and 4 pm.” AIDA, Country Report: Bulgaria, 2016 Update, p. 44

“29. The worsening of reception since 2014 has been relied upon by domestic courts in their findings of a lack of humane reception conditions in the country. Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports as does the detention of unaccompanied children and their placement in rooms with unrelated families or adults.. On the basis of ongoing substandard material conditions for asylum seekers in Bulgaria, ECRE has consistently maintained its call for suspending transfers to the country. Reliance on the UNHCR lifting of the temporary general ban on transfers to Bulgaria on grounds that reception conditions had

improved merits renewed attention especially since the SAR has retroactively ceased the provision of a monthly financial allowance to asylum seekers in reception centres. Set against a reception matrix whereby food does not meet nutritional guidance and is provided irregularly with recorded gaps lasting months in its provision due to managerial errors and failure to secure funding, arguments relating to the lack of sustainability of improvements and degrading treatment have abounded in more recent jurisprudence. Indeed, during these periods of time the responsibility to furnish sustenance has been squarely placed upon the shoulders of charities and NGOs, in contradiction to the obligation of States under European Social Charter as confirmed by the European Committee of Social Rights and domestic jurisprudence. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.” ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016, p. 8-9

“Linked to the provision of special reception needs are the barriers that exist for asylum seekers in accessing health care. Bulgarian practice is demonstrative of such hurdles where delays in the payment of monthly health insurance fees by the SAR to the national health care system has prevented asylum seekers from accessing health care, which, in itself, covers very few medical services.” AIDA, Wrong counts and closing doors

The reception of refugees and asylum seekers in Europe , maart 2016, p. 38

Verzoeker geeft aan uitermate slecht te zijn behandeld in Bulgarije, dat zijn financiële bestaansmiddelen en andere bezittingen werden afgenomen. Hij verbleef in een centrum waar hij zeer weinig voedsel kreeg (twee keer een stuk brood per dag) of bepaalde dagen helemaal geen voedsel kreeg, waar de hygiënische standaarden ondermaats waren en hij geen begeleiding kreeg van een sociale assistent. Hij kreeg zelfs geen document(en) waaruit bleek of hij effectief een asielzoeker was of niet en hetgeen zorgde voor problemen wanneer hij door de politie werd gecontroleerd. Omwille van deze redenen uitte hij ook verzet tegen een overdracht aan Bulgarije. Bovendien bevestigt de bestreden beslissing dat de opvangsomstandigheden en procedures tot internationale bescherming in Bulgarije ontoereikend zijn en dat de situatie verslechtert.

Immers erkent verweerder de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten, dit ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Bulgarije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Bulgarije te verwijzen. Indien België verzoeker naar Bulgarije verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.3.2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 18.1, b) en 26.1 van de Dublin III-Verordening als haar juridische grondslagen. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 18 van de Dublin III-Verordening houdt de verplichting in voor een lidstaat om een verzoeker om internationale bescherming, die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt, terug te nemen:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)”

Artikel 26 van de Dublin-III-Verordening betreft het overdrachtsbesluit:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. (...)”

3.3.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tussen 12 oktober 2018 en 23 november 2018 op vier verschillende locaties op Belgisch grondgebied werd geïnterpelleerd door de politie, waarbij telkens werd vastgesteld dat hij niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte.

Op 15 oktober 2018 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris een opzoeking gedaan in de Eurodac-databank die een zogeheten *“category 1-hit”* opleverde in Bulgarije, waaruit bleek dat verzoeker op 1 augustus 2018 in Vrazhdebna (BG) een asielaanvraag had ingediend. Uit de verklaringen die verzoeker op 17 oktober 2018 aflegde in het gesloten centrum blijkt dat hij *“half augustus”* Bulgarije reeds verlaten zou hebben.

Op 18 oktober 2018 werden de Bulgaarse asielinstanties verzocht om verzoeker terug te nemen op grond van het hierboven weergegeven artikel 18.1, b) van de Dublin III-Verordening. De Bulgaarse autoriteiten stemden op 24 oktober 2018 uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker.

3.3.2.8. Op grond van de toepasselijke bepalingen van de Dublin III-Verordening is het bestuur in beginsel verplicht om verzoeker over te dragen aan de Bulgaarse asielinstanties met het oog op de behandeling van het op 1 augustus 2018 in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in om te weerleggen dat de beslissing op dit punt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen berust.

3.3.2.9. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest dat betrekking heeft op het recht op behoorlijk bestuur, waaronder het recht om gehoord te worden, maar hij werkt in zijn middel deze aangevoerde schending geenszins uit. Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

(...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

3.3.2.10. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing vindt zijn grondslag in de Dublin III-Verordening zodat niet kan worden betwist dat de staatssecretaris bij het nemen van het overdrachtsbesluit toepassing maakt van het Unierecht.

Verzoeker kan echter niet dienstig voorhouden dat hij niet zou zijn gehoord. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker naar aanleiding van zijn verschillende interpellaties door de politie gedurende de voorbije twee maanden meermaals in de gelegenheid werd gesteld zijn opmerkingen kenbaar te maken (cf. infra punt 3.3.2.13) in het kader van verwijderingsmaatregelen die jegens hem genomen werden, waarbij hij ook de kans kreeg om eventuele bezwaren bij een overdracht naar Bulgarije te formuleren. Verzoeker brengt thans geen gegevens aan die een nieuw licht werpen op de elementen die verzoeker naar aanleiding van zijn interpellaties door de politie had aangebracht. Het recht om gehoord te worden werd *in casu* gerespecteerd.

3.3.2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden beide als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Bulgarije te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat

land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de

lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin-III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, er zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een overdracht naar Bulgarije.

3.3.2.12. Verzoeker citeert in zijn middel allerhande uittreksels uit een aantal rapporten, onder andere van Amnesty International, Human Rights Watch en ECRI van 2014, een rapport naar aanleiding van een bezoek van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa aan Bulgarije in 2015, een ECRE/ELENA 'research note' van februari 2016 en een AIDA-rapport van februari 2017. Het middel bestaat hoofdzakelijk uit een opeenvolging van citaten uit deze rapporten, die evenwel niet als bijlagen bij zijn verzoekschrift worden gevoegd.

De Raad merkt op dat het weergeven van een aantal uittreksels uit een aantal (gedateerde) landenrapporten niet volstaat om aannemelijk te maken dat verzoeker thans bij een overdracht naar Bulgarije als zogeheten 'Dublin-terugkeerder' een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. In het kader van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dringt zich immers een *ex nunc*-toetsing op, zodat de actuele situatie in Bulgarije dient te worden belicht.

De informatie die verzoeker in zijn middel weergeeft, lijkt ondertussen grotendeels voorbijgestreefd te zijn. Er dient bijgevolg vooral rekening te worden gehouden met het *"AIDA country Report: Bulgaria, 2017 update, (february 2018)"* (hierna: AIDA-rapport februari 2018) waarbij de informatie werd bijgehouden tot 31 december 2017 (in de bestreden beslissing wordt verkeerdelijk verwezen naar een update van 11 juni 2018). Het AIDA-rapport van februari 2018 werd integraal in het administratief dossier opgenomen en diende trouwens als basis voor het onderzoek van de staatssecretaris.

3.3.2.13. Zoals gezegd werd het recht om gehoord te worden in onderhavig geval gerespecteerd. Zo gaf verzoeker op 13 oktober 2018 te kennen dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wenste te gaan en dat hij niet wenste terug te keren naar Irak omwille van de oorlog aldaar. Op 17 oktober 2018 deelde verzoeker mee dat hij enkele maanden eerder uit Irak vertrokken was en onder andere via Turkije, Griekenland, Duitsland en Frankrijk in België was aangekomen. Slechts na confrontatie met de Eurodac-resultaten gaf verzoeker toe dat hij ook via Bulgarije was gepasseerd. Op 14 november 2018 maakte verzoeker gewag van *"problemen"* in zijn land van herkomst, zonder deze te specificeren. Verzoeker gaf geen elementen op die betrekking hadden op een eventueel familie- en/of gezinsleven in België of zijn gezondheidstoestand. Verzoeker bevestigde wederom zijn intentie om illegaal te transiteren naar het Verenigd Koninkrijk. Op 23 november 2018 stelde verzoeker nogmaals naar Engeland te willen gaan en vreesde hij *"terrorisme"* in zijn land van herkomst. Op 27 november werd verzoeker gevraagd waarom hij niet zou willen terugkeren naar het land waar hij asiel had aangevraagd, waarop hij antwoordde: *"Bulgarije is niet het land waar ik naartoe wil."* Hierbij ontkende verzoeker wederom een gezinsleven te hebben in België of medische problemen te kennen.

Blijkens de gegevens van het administratief dossier bracht verzoeker naar aanleiding van zijn verschillende interpellaties door de politie en tijdens bevragingen in het gesloten centrum geen persoonlijke elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er, behoudens zijn persoonlijke tegenzin, bezwaren zouden bestaan tegen een overdracht van verzoeker aan Bulgarije. Verzoeker blijkt een valide alleenstaande jongeman te zijn die geen bijzondere kwetsbaarheid vertoont die in het kader van een Dublinoverdracht desgevallend bijkomende garanties zou vereisen.

3.3.2.14. In zijn middel stelt verzoeker het volgende: *"Verzoeker geeft aan uitermate slecht te zijn behandeld in Bulgarije, dat zijn financiële bestaansmiddelen en andere bezittingen werden afgenomen. Hij verbleef in een centrum waar hij zeer weinig voedsel kreeg (twee keer een stuk brood per dag) of bepaalde dagen helemaal geen voedsel kreeg, waar de hygiënische standaarden ondermaats waren en hij geen begeleiding kreeg van een sociale assistent. Hij kreeg zelfs geen document(en) waaruit bleek of hij effectief een asielzoeker was of niet en hetgeen zorgde voor problemen wanneer hij door de politie werd gecontroleerd. Omwille van deze redenen uitte hij ook verzet tegen een overdracht aan Bulgarije."* De bewering van verzoeker dat hij omwille van een slechte behandeling inzake opvang verzet zou hebben

geuit tegen een overdracht aan Bulgarije vindt geen steun in het administratief dossier en mist feitelijke grondslag.

3.3.2.15. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de algemene situatie in Bulgarije het volgende gesteld

“We benadrukken dat de Bulgaarse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Bulgarije en dat de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Bulgarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Bulgarije en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

(...)

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Asylum Information Database - "Country Report - Bulgaria", last updated 11.06.2018) met betrekking tot de situatie in Bulgarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of

vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Bulgarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin- Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Bulgarije en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling

tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat- Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Bulgarije te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke

lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.”

3.3.2.16. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij omwille van het asielbeleid in Bulgarije een groot risico zou lopen om naar Irak gerepatrieerd te worden omdat slechts aan een klein percentage van asielzoekers internationale bescherming wordt verleend.

Uit het AIDA-rapport van februari 2018 blijkt dat in 2017 iets meer dan 10 % van de asielzoekers uit Irak in Bulgarije internationale bescherming kregen. Het kwantitatieve resultaat van de asielprocedure is echter, zoals verzoeker zelf aangeeft niet determinerend om de kwaliteit ervan te bepalen. Uit het AIDA-rapport van februari 2018 blijkt dat asielaanvragen van onderdanen uit Algerije, Bangladesh, Pakistan, Sri Lanka, Turkije, Oekraïne en Afghanistan als kennelijk ongegrond worden beschouwd (AIDA-rapport februari 2018, p. 11). Verzoeker toont niet aan dat dit ook zou gelden voor asielaanvragen van onderdanen uit Irak, waardoor er niet kan worden besloten dat deze asielaanvragen niet aan een deugdelijk onderzoek zouden worden onderworpen.

3.3.2.17. Inzake de opvangomstandigheden citeert verzoeker in zijn middel artikel 13 van de (oude) opvangrichtlijn dat ondertussen werd vervangen door artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (Opvangrichtlijn), maar hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker ondertussen al meerdere maanden in België en de buurlanden verblijft zonder in aanmerking te komen voor opvang zoals bedoeld in de opvangrichtlijn en blijkbaar niet de behoefte voelde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen om zulke opvang te kunnen genieten, zodat niet kan worden ingezien hoe hij op dit punt benadeeld zou worden bij een overdracht aan Bulgarije.

Verzoeker somt in zijn middel een aantal risico's op waaraan hij beweert te zullen worden blootgesteld bij een overdracht naar Bulgarije: inadequate opvangomstandigheden, onmogelijkheid om te werken, afwezigheid van een onderzoek van zijn asielaanvraag, de onmogelijkheid om zijn asielprocedure verder te zetten, een risico op detentie of op refoulement naar zijn land van herkomst, een gebrek aan juridische bijstand, geweld door de politiediensten en een xenofob klimaat, maar hij laat na zijn affirmaties met actuele en objectieve informatie te onderbouwen.

3.3.2.18. Het AIDA-rapport van februari 2018 bevat een specifiek hoofdstuk over Dublin-terugkeerders waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat zij geen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de asielprocedure (AIDA-rapport februari 2018, pp. 28-29).

Met betrekking tot de opvang van asielzoekers blijkt uit het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de asielcentra maar nipt de minimumstandaarden halen of hier zelfs niet aan voldoen en dat er vooral voor kwetsbare individuen specifieke voorzieningen ontbreken (AIDA-rapport februari 2018, pp. 44-54). Uit het geheel blijkt niet dat het opvangregime in Bulgarije systeemfouten zou vertonen die van die aard zijn dat elke overdracht naar Bulgarije zou gelijkstaan met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er dringt zich een individuele beoordeling op. Aangezien er geen enkele indicatie bestaat dat verzoeker een kwetsbaar profiel zou hebben, komt het aan hem toe om concreet

aannemelijk te maken dat de bestaande problemen binnen de opvangfaciliteiten in Bulgarije oplopen tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In het AIDA-rapport wordt met betrekking tot de toegang tot de arbeidsmarkt gesteld dat alle asielzoekers toegang krijgen tot de arbeidsmarkt als de behandeling van hun asielaanvraag langer dan drie maanden in beslag neemt (AIDA-rapport februari 2018, p. 50)

Voorts blijkt de vraag of de verzoeker om internationale bescherming in een opvangcentrum of in een detentiefaciliteit zal belanden afhankelijk van de fase waarin de asielprocedure zich bevindt op het ogenblik van de overdracht. Ter terechtzitting betoogt de raadsman van verzoeker dat er een risico bestaat dat betrokkene in detentie zal belanden. De Raad merkt op dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt duidelijkheid te scheppen over de stand van zijn asielprocedure in Bulgarije. Aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen na zijn asielaanvraag slechts een tweetal weken in Bulgarije heeft verbleven, maakt hij niet aannemelijk dat zijn asielprocedure reeds zou zijn afgesloten vooraleer hij Bulgarije had verlaten waardoor hij een risico zou lopen om na overdracht gedetineerd te worden. Uit het AIDA-rapport blijkt immers dat de asielprocedure wordt geschorst wanneer de asielzoeker Bulgarije verlaat alvorens deze is beëindigd en dat de wetgeving sinds 2015 voorziet dat de asielprocedure verplicht wordt heropend na een Dublin-terugkeer (AIDA-rapport februari 2018, p. 28).

3.3.2.19. Ten opzichte van 2014 en 2015 was er in 2016 en 2017 sprake van een relatieve stijging van het aantal effectieve Dublinoverdrachten naar Bulgarije (AIDA-rapport februari 2018, p. 28), hoewel in individuele gevallen nog overdrachten worden geschorst door rechtbanken in andere Dublin-lidstaten (*Ibid.*). Uit de door verzoeker in zijn middel geciteerde rapporten blijkt dat UNHCR in het voorjaar van 2014 een moratorium bepleitte van de Dublinoverdrachten naar Bulgarije, maar dat dit moratorium op 15 april 2014 werd opgeheven. Sedertdien werd door UNHCR niet meer opgeroepen tot een algemene staking van de Dublinoverdrachten naar Bulgarije. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, in zijn individuele geval bij een overdracht naar Bulgarije zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.3.2.20. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM of van de artikel 4 of 41 van het Handvest aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 13 van (oude) Opvangrichtlijn. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing blijf zou geven van willekeur.

Het enig middel is *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bezorgt aan verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel, omwille van de volgende redenen :

(i) ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar thuisland;

(iii) schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in geval van overdracht aan Bulgarije ;

(iv) ernstig psychologisch en traumatisch leed ten gevolge van de gebeurtenissen in Irak;

(v) Er werd onvoldoende onderzoek gevoerd met betrekking tot de overname door Bulgarije omtrent de hoegrootheid van het risico tot uitwijzing naar Irak; Bijgevolg maakt dit een nadeel uit waarvan ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat het nadeel ernstig en moeilijk te herstellen is.

(vi) Een leven te moeten leiden op de rand van de maatschappij (Xenophobe maatschappij) zonder enig vooruitzicht van verbetering van zijn situatie, waarbij het dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van zijn meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaappleats vinden, wat zou uitmonden in een hopeloze situatie..”

3.4.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr.

198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan de in het middel ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM. Aangezien niet werd aanvaard dat er in zijn individuele geval sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht naar Bulgarije, is er evenmin sprake van een evident nadeel. Verzoeker haalt bij de bespreking van zijn nadeel voor het eerst "*ernstig psychologisch en traumatisch leed ten gevolge van de gebeurtenissen in Irak*" aan en een leven in de rand van de maatschappij, terwijl deze vage beweringen nergens concreet wordt gemaakt. Zoals gezegd komt het aan verzoeker toe zijn nadeel met precisie te beschrijven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN